

frem med den yderste Varsomhed og den største Hensyntagen til de foreliggende Omstændigheder.

Naar det alligevel kan være berettiget at gøre et saadant Indgreb i en Mands Ret til Erhverv, til Trods for at han ikke ved Dom er fundet skyldig i et Forhold, der diskvalificerer ham til at udøve sin Næringsvej, skyldes dette de særlige Forhold ved dette Erhverv. Sagførerraadet maa formene, at det paa Grund af sin uomtvistelige Sagkundskab i saa Henseende er bedre i Stand til end en Undersøgelingsdommer at vurdere samtlige de Forhold, som maa komme i Betragtning ved Afgørelser som den nævnte, ligesom Hensynet til Afgørelsernes Ensartethed i de forskellige Sager, der maatte komme til at foreligge, ogsaa kræver Henlæggelsen til et enkelt Organ.

De Betragtninger, som har ført til at henlægge Suspensionsbeføjelsen efter §§ 143 og 144 til Raadet, gør sig formentlig fuldt saa stærkt gældende i nærværende Tilfælde. Det har lige siden Sagførerloven af 1868 været Lovgivningsmagten fuldt bevidst, at det i første Række gælder at sikre Sagførerstanden Uafhængighed af Domstole og Administration. Kun den Sagfører, som føler sig fuldt ud uafhængig, vil være i Stand til med tilstrækkelig Autoritet i alle Tilfælde paa betryggende Maade at værne Borgerne mod mulige Overgreb fra de offentlige Myndigheders Side, og det er netop for i videste Omfang at unddrage Sagførerstanden fra enhver Vilkaarlighed fra Myndighedernes Side, at man ved Retsplejelovent her i Landet ligesom i de fleste andre Lande har overladt det til Standen selv gennem de af den valgte Organer — og ikke til Domstole eller Administration — at udøve det Tilsyn og den Disciplinærmyndighed, som man har fundet det rigtigt, at Standens enkelte Personer skal være underkastet. Det vilde ganske forandre Sagførerens hele Stilling, om han fremtidig skulde være udsat for, at han i Tilfælde, hvor han ikke ved Dom er fundet skyldig i et Forhold, som berøver ham hans Medborgeres Agtelse, ved Dommerkendelse og paa en Sigtelse, hvis Rigtighed han bestrider, skal kunne suspenderes fra sin Virksomhed.

Raadet lægger saa megen Vægt paa de ovenanførte Betragtninger, at det mener, at Ændringsforslaget bør udgaa af Lovforslaget, hvis det ikke kan forandres saaledes som af Raadet foreslaaet, og Raadet ved sig i saa Henseende i Overensstemmelse med Opfattelsen hos hele den danske Sagførerstand.

Man skal ogsaa henlede Opmærksomheden paa, at den Beføjelse, som i Tjenestemandslovens § 11 er givet til Suspension af en Tjenestemand, ikke er lagt i Hænderne paa Domstolene, men forbeholdt Administrationen, enten vedkommende Centralstyrelse eller, som foreløbig Foranstaltning, en underordnet Myndighed.

Med Hensyn til Forslagets §§ 26—29 tillader man sig at udtale følgende.

Ad § 27, den foreslaaede nye § 138 a, skal man henstille, at Ordene „beregnet paa og“ udgaar. Denne Ændring kræver vistnok i og for sig ingen særlig Forklaring, og naar Paragraffen ændres saaledes, kommer den i Overensstemmelse med den Praksis, som hidtil har været fulgt. I den Erklæring, som forlanges afgivet ved Kassation af en Sagførerbeskikkelse, forpligter den paa-gældende sig til hverken at betegne sig som Sagfører eller forhenværende Sagfører eller paa nogen anden Maade, som efter Justitsministeriets eller Sagførerraadets Skøn maatte kunne anses for egnet til at bibringe Offentligheden den Opfattelse, at han er berettiget til at drive Virksomhed som Sagfører. Det vil være naturligt, at det Forbud, som søges indført ved den nye Bestemmelse, ikke faar et ringere Omfang, og at det afgørende bliver, om Ministeriet eller Raadet skønner, at den i paakommende Tilfælde brugte Betegnelse er vildledende; om Betegnelsen tillige har været beregnet paa at vildlede, bør formentlig ikke komme i Betragtning.

ad F. 1926, § 33. Med Hensyn til Forslagets §§ 28 og 29 om Anvendelse af Advarsel skal man henvise til Sagførerraadets Skrivelse af 19. Marts 1924 til Justitsministeriet angaaende det daværende Forslags § 17. Det er efter Sagfører-